

মধুবন

“সঁচা সেৱাধাৰীৰ লক্ষণঃ”

আজি জ্ঞান সূৰ্য, জ্ঞান চন্দ্ৰমাই নিজৰ ধৰণীৰ তৰা মণ্ডলৰ সকলো তৰাক চাই আছেহঁক। সকলো তৰাই চিকমিকাই নিজৰ প্ৰকাশ বা কিৰণ দি আছে। ভিন্ন ভিন্ন তৰা আছে। কোনোবা বিশেষ জ্ঞান তৰা হয়, কোনোবা সহজ যোগী তৰা হয়। কোনোবা গুণদান মূৰ্ত তৰা হয়। কোনোবা নিৰন্তৰ সেৱাধাৰী তৰা হয়, কোনোবা সদায় সম্পন্ন তৰা হয়। সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ হৈছে প্ৰতিটো চেকেণ্ড সফলতাৰ তৰা। লগতে কোনো কোনো কেৱল আশাৰ তৰাও আছে। ক’ত আশাৰ তৰা আৰু ক’ত সফলতাৰ তৰা! দুয়োটাৰ মাজত মহান পাৰ্থক্য আছে। কিন্তু হওতে দুয়োটি তৰা হয় আৰু প্ৰত্যেক ভিন্ন ভিন্ন তৰাৰ বিশ্বৰ আত্মাসকলৰ ওপৰত, প্ৰকৃতিৰ ওপৰত নিজৰ নিজৰ প্ৰভাৱ পৰি আছে। সফলতাৰ তৰাই চাৰিওফালে নিজৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ প্ৰভাৱ পেলাই আছে। আশাৰ তৰাবোৰে নিজেও কেতিয়াবা স্নেহ, কেতিয়াবা পৰিশ্ৰম দুয়োটা প্ৰভাৱত থকা বাবে আনৰ প্ৰতি আগবাঢ়ি যোৱাৰ আশা ৰাখি আগবাঢ়ি গৈ আছে। গতিকে প্ৰত্যেকে নিজক সোধা যে মই কোন প্ৰকাৰৰ তৰা হওঁ? সকলোৰে জ্ঞান, যোগ, গুণৰ ধাৰণা আৰু সেৱা ভাৱ আছেও কিন্তু সকলো থকা সত্ত্বেও কাৰোবাৰ যদি জ্ঞানৰ চিকমিকনি আছে, তেন্তে কাৰোবাৰ বিশেষ স্মৃতিৰ, যোগৰ আছে। আৰু কোনো কোনোৱে নিজৰ গুণমূৰ্তৰ চিকমিকনিৰে বিশেষ আকৰ্ষিত কৰি আছে। চাৰিওটি ধাৰণা থকা সত্ত্বেও শতাংশত পাৰ্থক্য আছে। সেইবাবে ভিন্ন ভিন্ন তৰা চিকমিকাই থকা দেখিবলৈ পোৱা গৈছে। এয়া আত্মিক বিচিত্ৰ তৰামণ্ডল হয়। তোমালোক আত্মিক তৰাবোৰৰ প্ৰভাৱ বিশ্বৰ ওপৰত পৰে। বিশ্বৰ স্থূল তৰাবোৰৰ প্ৰভাৱো বিশ্বৰ ওপৰত পৰে। তোমালোক স্বয়ং যিমান শক্তিশালী তৰা হোৱা সিমানেই বিশ্বৰ আত্মাসকলৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পৰি আছে আৰু আগলৈও পৰি থাকিব। যিদৰে যিমান ঘোৰ অন্ধকাৰ হয় তেতিয়া তৰাবোৰৰ চিকমিকনি বেছি স্পষ্টকৈ দেখিবলৈ পোৱা যায়। সেইদৰে অপ্ৰাপ্তিৰ অন্ধকাৰ বাঢ়ি গৈ আছে আৰু যিমান বাঢ়ি গৈ আছে, বাঢ়ি গৈ থাকিব, সিমানেই তোমালোক আত্মিক তৰাবোৰৰ বিশেষ প্ৰভাৱ অনুভৱ কৰি গৈ থাকিব। সকলো ধৰণীৰ চিকমিকাই থকা তৰা জ্যোতি বিন্দু ৰূপত প্ৰকাশময় কায়া (শৰীৰ) ফৰিস্তাৰ ৰূপত দেখা যাব। যিদৰে এতিয়া আকাশৰ তৰাবোৰৰ পাচত তেওঁলোকে নিজৰ সময়, শক্তি আৰু ধন লগাই আছে, সেইদৰে আত্মিক তৰাবোৰক দেখি আচম্বিত হৈ থাকিব। যিদৰে এতিয়া আকাশৰ তৰাবোৰ চায়, সেইদৰে এই ধৰণী মণ্ডলত চাৰিওফালে ফৰিস্তাৰ ৰেঙনি আৰু জ্যোতিৰ্ময় তৰাৰ ৰেঙনি দেখিব, অনুভৱ কৰিব - এয়া কোন হয়, ক’ৰ পৰা এই ধৰণীত নিজৰ চমৎকাৰ দেখুৱাবলৈ আহিছে! যিদৰে স্থাপনাৰ আদিত অনুভৱ কৰিছে যে চাৰিওফালে ব্ৰহ্মা আৰু কৃষ্ণৰ সাক্ষাৎকাৰৰ লহৰ বিয়পি গ’ল। এয়া কোন হয়? এয়া কি দেখিবলৈ পোৱা গৈছে? এয়া বুজিবৰ বাবে বহুতৰ মনোযোগ সেইফালে গ’ল। সেইদৰে এতিয়া অন্তত চাৰিওফালে এই দুটি ৰূপ “জ্যোতি আৰু ফৰিস্তা” ইয়াত বাপদাদা আৰু সন্তানসকলৰ সকলোৰে ৰেঙনি দেখা দিব। আৰু সকলোৰে একৰ পৰা অনেকৰ এইফালে স্বতঃ মনোযোগ আকৰ্ষিত হ’ব। এতিয়া এই দিব্য দৃশ্য তোমালোক সকলো সম্পন্ন হোৱালৈকে ৰৈ আছে। ফৰিস্তা বোধৰ স্থিতিৰ সহজ আৰু স্বতঃ অনুভৱ কৰিলে তেতিয়া তেওঁলোক সাক্ষাৎ ফৰিস্তা সাক্ষাৎকাৰত দেখা দিব। এই বছৰটি ফৰিস্তা বোধৰ স্থিতিৰ কাৰণে বিশেষভাৱে দিয়ে হৈছে। কোনো কোনো সন্তানে ভাবে যে কেৱল স্মৃতিৰ অভ্যাস কৰিম নে সেৱাও কৰিম নে সেৱাৰ পৰা মুক্ত হৈ তপস্যাত থাকিম! বাপদাদাই সেৱাৰ যথার্থ অৰ্থ শুনাই আছে -

সেৱাভাৱ অৰ্থাৎ প্ৰত্যেক আত্মাৰ প্ৰতি শুভ ভাৱনা। শ্ৰেষ্ঠ কামনাৰ ভাৱ। সেৱাভাৱ অৰ্থাৎ প্ৰত্যেক আত্মাৰ ভাৱনা অনুসৰি ফল দিয়া। ভাৱনা হৃদৰ (সীমিত) নহয় কিন্তু শ্ৰেষ্ঠ ভাৱনা। তোমালোক সেৱাধাৰীসকলৰ প্ৰতি যদি কোনোবাই আত্মিক স্নেহৰ ভাৱনা ৰাখে, শক্তিৰ সহযোগৰ ভাৱনা ৰাখে, উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ ভাৱনা ৰাখে, এনেকুৱা ভিন্ন ভিন্ন ভাৱনাৰ ফল অৰ্থাৎ সহযোগৰ দ্বাৰা অনুভূতি কৰোৱা, গতিকে ইয়াকে সেৱাভাৱ বুলি কোৱা হয়। কেৱল ভাষণ দি আহি গ’লা বা দলক বুজাই আহি গ’লা, পাঠ্যক্ৰম (কোৰ্ট) পূৰা কৰি আহি গ’লা বা সেৱাকেন্দ্ৰ (চেণ্টাৰ) খুলি আহি গ’লা, ইয়াক সেৱাভাৱ বুলি কোৱা নহয়। সেৱা অৰ্থাৎ যিকোনো আত্মাক প্ৰাপ্তিৰ মেৱা (ফল) অনুভৱ কৰোৱা, এনেকুৱা সেৱাত তপস্যা সদায় লগত থাকে।

তপস্যাৰ অৰ্থ শুনালোঁ - দৃঢ় সংকল্পৰে যিকোনো কাৰ্য কৰা। য’ত যথার্থ সেৱাভাৱ আছে ত’ত তপস্যাৰ ভাৱ বেলেগ নহয়।

ত্যাগ, তপস্যা, সেৱা এই তিনিওটিৰ যুটীয়া ৰূপ হৈছে সঁচা সেৱা আৰু নামধাৰী সেৱাৰ ফল অল্পকালৰ হয়। তাতেই সেৱা কৰিলে আৰু তাতেই অল্পকালৰ প্ৰভাৱৰ ফল প্ৰাপ্ত হ'ল আৰু সমাপ্ত হৈ গ'ল, অল্পকালৰ প্ৰভাৱৰ ফল অল্পকালৰ মহিমা হয় - বহুত ভাল ভাষণ দিলা, বহুত ভালকৈ পাঠ্যক্ৰম কৰালা, বহুত ভাল সেৱা কৰিলা। তেন্তে ভাল ভাল বুলি কোৱাৰ অল্পকালৰ ফল পালা আৰু তেওঁলোকে মহিমা শুনাৰ অল্পকালৰ ফল পালে। কিন্তু অনুভূতি কৰোৱা অৰ্থাৎ পিতাৰ সৈতে সম্বন্ধ গঢ়ি তোলা, শক্তিশালী কৰি তোলা - এয়া হৈছে সঁচা সেৱা। সঁচা সেৱাত যদি ত্যাগ-তপস্যা নাথাকে তেন্তে সেয়া 50-50ৰ সেৱা নহয়, কেৱল 25 শতাংশ সেৱা হয়।

সঁচা সেৱাধাৰীৰ লক্ষণ হ'ল - ত্যাগ অৰ্থাৎ নম্ৰতা আৰু তপস্যা অৰ্থাৎ এজন পিতাৰ প্ৰতি নিশ্চয়, নিচাত দূততা। যথার্থ সেৱা ইয়াকে কোৱা হয়। বাপদাদাই নিৰন্তৰ সঁচা সেৱাধাৰী হ'বলৈ কয়। নাম সেৱা হওঁক আৰু নিজেও অশান্ত হোৱা, আনকো অশান্ত কৰা - এই সেৱাৰ পৰা মুক্ত হ'বৰ বাবে বাপদাদাই কৈ আছে। এনেকুৱা সেৱা নকৰাই ভাল কিয়নো সেৱাৰ বিশেষ গুণ হৈছে 'সন্তুষ্টি'। য'ত সন্তুষ্টি নাই, নিজৰ প্ৰতিয়ে হওঁক বা সম্পৰ্কত অহাসকলৰ প্ৰতিয়ে হওঁক, সেই সেৱাই নিজকো ফলৰ প্ৰাপ্তি নকৰাব আৰু আনকো ফলৰ প্ৰাপ্তি নকৰাব। ইয়াতকৈ নিজক প্ৰথমে 'সন্তুষ্টমণি' কৰি তাৰপাচত সেৱাত অহাটোৱে ভাল, নহ'লে সূক্ষ্ম বোজা নিশ্চয় থাকে। সেই অনেক প্ৰকাৰৰ বোজাই উৰন্ত কলাত বিঘ্ন ৰূপ হৈ যায়। বোজা উঠাব নালাগে, বোজা নমাব লাগে। যেতিয়া এনেকৈ বুজা তেতিয়া ইয়াতকৈ একান্তবাসী হোৱাই ভাল কিয়নো একান্তবাসী হ'লে স্ব-পৰিৱৰ্তনৰ প্ৰতি মনোযোগ থাকিব। গতিকে বাপদাদাই যি তপস্যাৰ কথা কৈ আছে, সেয়া কেৱল দিনে-ৰাতিয়ে বহি বহি তপস্যা কৰাৰ কাৰণে কোৱা নাই। তপস্যাত বহাটোও সেৱা হয়। প্ৰকাশ কুঞ্জ (লাইট হাউচ), শক্তি কুঞ্জ (মাইট হাউচ) হৈ শান্তিৰ, শক্তিৰ কিৰণৰ দ্বাৰা বায়ুমণ্ডল গঢ়ি তুলিব লাগে। তপস্যাৰ লগতে মনৰ সেৱা যুক্ত হৈ আছে। বেলেগ বেলেগ নহয়। নহ'লে তপস্যা কি কৰিবা! শ্ৰেষ্ঠ আত্মা ব্ৰাহ্মণ আত্মাতো হৈ গ'লা। এতিয়া তপস্যা অৰ্থাৎ স্বয়ং সকলো শক্তিতে সম্পন্ন হৈ দূত স্থিতি, দূত সংকল্পৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ সেৱা কৰা। কেৱল বাণীৰ সেৱা - সেৱা নহয়। যিদৰে সুখ, শান্তি, পবিত্ৰতাৰ পৰম্পৰা সম্বন্ধ আছে, সেইদৰে ত্যাগ, তপস্যা আৰু সেৱাৰ সম্বন্ধ আছে। বাপদাদাই তপস্বী ৰূপ অৰ্থাৎ শক্তিশালী সেৱাধাৰী ৰূপ গঢ়ি তুলিবৰ বাবে কৈছে। তপস্বী ৰূপৰ দৃষ্টিয়েও সেৱা কৰে। তেওঁলোকৰ শান্ত স্বৰূপ চেহেৰায়েও সেৱা কৰে, তপস্বী মূৰ্তৰ দৰ্শনৰ দ্বাৰাই প্ৰাপ্তিৰ অনুভূতি হয়। সেইবাবে আজিকালি চোৱা যিসকলে দেহক কষ্ট দি তপস্যা কৰে, তেওঁলোকৰ দৰ্শনৰ বাবে কিমান ভিৰ হৈ যায়। এয়া তোমালোকৰ তপস্যাৰ প্ৰভাৱৰ সোঁৱৰণী অন্তলৈকে চলি আহি আছে। তেন্তে বুজিলা সেৱাভাৱ কাক কোৱা হয়। সেৱাভাৱ অৰ্থাৎ সকলোৰে দুৰ্বলতাক সমাহিত কৰাৰ ভাৱ। দুৰ্বলতাক প্ৰত্যাহ্বান জনোৱা ভাৱ নহয়, সমাহিত কৰাৰ ভাৱ। নিজে সহ্য কৰি আনক শক্তি দিয়াৰ ভাৱ। সেইবাবে 'সহন শক্তি' বুলি কোৱা হয়। সহন কৰা, শক্তিতে ভৰপূৰ হোৱা আৰু শক্তি দিয়া। সহন কৰাতো মৰা নহয়। বহুতে ভাবে মইতো সহন কৰি কৰি মৰি যাম। কি মই মৰিব লাগে নেকি! কিন্তু এয়া মৰা নহয়। এয়া সকলোৰে অন্তৰত স্নেহৰে জীয়াই থকা হয়। যেনেকুৱাই বিৰোধী নহওক, ৰাৱণতকৈ তীক্ষ্ণ হওঁক, এবাৰ নহয়, দহবাৰ সহন কৰিবলগীয়া হওক তথাপি সহন শক্তিৰ ফল অবিনাশী আৰু মধুৰ হ'ব। তেৱোঁ নিশ্চয় সলনি হৈ যাব। কেৱল এইটো ভাৱনা নাৰাখিবা যে মই ইমান সহ্য কৰিলোঁ, গতিকে এৱোঁ কিবা অলপ কৰক। অল্পকালৰ ফলৰ ভাৱনা নাৰাখিবা। দয়া ভাৱ ৰাখিবা - ইয়াকে 'সেৱাভাৱ' বুলি কোৱা হয়। তেন্তে এই বছৰ এনেকুৱা সঁচা সেৱাৰ প্ৰমাণ দি সু-সন্তানৰ তালিকাত (লিষ্টত) অহাৰ সোণালী সুযোগ (গ'ল্ডেন চাঞ্চ) দি আছে। এই বছৰ এইটো নচাওঁ যে মেলা ফাংশন বহু ভাল কৰিলা। কিন্তু সন্তুষ্ট মণি হৈ সন্তুষ্টিৰ সেৱাত আগত নম্বৰ ল'বা। 'বিঘ্ন বিনাশক'ৰ উপাধিৰ অনুষ্ঠানৰ (চেৰিমনিৰ) পুৰস্কাৰ ল'বা। বুজিলা! ইয়াকেই কোৱা হয় 'নষ্টোমোহা স্মৃতি স্বৰূপ'। তেন্তে 18 বছৰৰ সমাপ্তিৰ এই বিশেষ সম্পন্ন হোৱাৰ অধ্যায় স্বৰূপত দেখুওৱা। ইয়াকেই কোৱা হয় "পিতাৰ সমান হোৱা"। বাৰু!

সদায় চিকমিকাই থকাৰ আত্মিক তৰাসকলক, সদায় সন্তুষ্টিৰ লহৰ বিয়পোৱা সন্তুষ্ট মণিসকলক, সদায় একে সময়তে "ত্যাগ, তপস্যা আৰু সেৱাৰ" প্ৰভাৱ পেলোৱা প্ৰভাৱশালী আত্মাসকলক, সদায় আত্মাসকলক আত্মিক ভাৱনাৰ আত্মিক ফল দিওঁতা বীজ স্বৰূপ পিতাৰ সমান শ্ৰেষ্ঠ সন্তানসকলক বাপদাদাৰ সম্পন্ন হোৱাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

পজাৰ আৰু হাৰিয়ানা মণ্ডলৰ (জ'নৰ) ভাতৃ-ভগ্নীসকলৰ সৈতে অব্যক্ত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ:-

সদায় নিজক অচল-অটল আত্মা বুলি অনুভৱ কৰানে? কোনো প্ৰকাৰৰ অস্থিৰতাত স্থিৰ হৈ থকা, এয়াই শ্ৰেষ্ঠ ব্ৰাহ্মণ আত্মাসকলৰ লক্ষণ। জগতৰ লোক অস্থিৰতাত থাকক কিন্তু তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকল অস্থিৰতাত আহিব নোৱাৰা। কিয়? নাটকৰ (ড্ৰামাৰ) প্ৰতিটো দৃশ্যৰ কথা জানা। জ্ঞানী আত্মা, শক্তিশালী আত্মাসকল সদায় স্বতঃ অচল হৈ থাকে। গতিকে কেতিয়াবা বায়ুমণ্ডলক দেখি ভয়-ভীততো নোহোৱা! নিভীক হোৱানে? শক্তিসকল নিভীক হোৱানে? নে অলপ

অলপ ভয় লাগে? কিয়নো এইটোতো প্ৰথমৰ পৰাই স্থাপনাৰ সময়ৰ পৰাই জানা যে ভাৰতত গৃহ যুদ্ধ হ'বই। এয়া আৰম্ভণিৰ চিত্ৰতেই তোমালোকক দেখুওৱা আছে। তেন্তে যিটো দেখুওৱা আছে সেয়াতো হ'বই নহয় জানো। ভাৰতৰ ভূমিকাই গৃহ যুদ্ধৰ হয় সেয়েহে একো নতুন নহয় (নাথিং নিউ)। তেন্তে “একো নতুন নহয়” নে ভয়-ভীত হৈ যোৱা? কি হ'ল, কেনেকৈ হ'ল, এইটো হ'ল... বাতৰি শুনি দেখিও নাটকৰ নিৰ্ধাৰিত দৃশ্যক শক্তিশালী হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰা আৰু আনকো শক্তি দিয়া - এয়াই তোমালোকৰ কাম নহয় জানো! জগতৰ লোক ভয়-ভীত হৈ থাকে আৰু তোমালোকে সেই আত্মাসকলক শক্তি দিয়া। যিয়েই সম্পৰ্কত আছে, তেওঁলোকক শক্তিৰ দান দি যোৱা। শান্তিৰ দান দি যোৱা।

এতিয়া সময় হ'ল অশান্তিৰ সময়ত শান্তি দান দিয়াৰ। তেন্তে শান্তিৰ বাৰ্তাবাহক হোৱা। শান্তি দূত বুলি গায়ন কৰা হৈছে নহয় জানো! তেন্তে যেতিয়াই য'তেই নাথাকা চলা-ফুৰা কৰা, সদায় নিজক শান্তিৰ দূত বুলি বুজি চলা। শান্তিৰ দূত হওঁ, শান্তিৰ বাৰ্তা দিওঁতা হওঁ গতিকে নিজেও শান্ত স্বৰূপ শক্তিশালী হ'বা আৰু আনকো দি থাকিবা। তেওঁলোকে অশান্তি দিব আৰু তোমালোকে শান্তি দিবা। তেওঁলোকে জুই জ্বলাব আৰু তোমালোকে পানী ঢালিবা। এয়াই কাম হয় নহয় জানো। ইয়াকে কোৱা হয় সঁচা সেৱাধাৰী। গতিকে এনেকুৱা সময়ত এইটো সেৱাৰ আৱশ্যকতা আছে। শৰীৰতো বিনাশী হয়, কিন্তু আত্মা শক্তিশালী হয় সেয়েহে এটা শৰীৰ এৰিবলগীয়া হ'লেও আনটোত স্মৃতিৰ প্ৰালব্ধ চলি থাকিব। সেইবাবে অবিনাশী প্ৰাপ্তি কৰাই যোৱা। তেন্তে তোমালোক কোন হোৱা? শান্তিৰ দূত। শান্তিৰ বাৰ্তাবাহক (মেচেঞ্জাৰ), মাষ্টাৰ শান্তি দাতা, মাষ্টাৰ শক্তি দাতা। এইটো স্মৃতি সদায় থাকে নহয়! সদায় নিজক এইটো স্মৃতিৰে আগুৱাই নি থাকা। আনকো আগবঢ়োৱা এয়াই সেৱা হয়। চৰকাৰৰ যি নিয়ম থাকে সেয়া পালন কৰিবলগীয়াই হয় কিন্তু যেতিয়াই অলপ সময় পোৱা যায় তেতিয়া মনেৰে, বাণীৰে সেৱা নিশ্চয় কৰি থাকিবা। এতিয়া মনৰ সেৱাৰতো বহুত আৱশ্যকতা আছে, কিন্তু যেতিয়া নিজৰ মাজত শক্তি ভৰপূৰ হৈ থাকিব তেতিয়াহে আনক দিব পাৰিবা। গতিকে সদায় শান্তিদাতাৰ সন্তান শান্তিদাতা হোৱা। দাতাও হোৱা বিধাতাও হোৱা। চলোঁতে-ফুৰোঁতে যাতে স্মৃতি থাকে - মই মাষ্টাৰ শান্তি দাতা, মাষ্টাৰ শক্তি দাতা হওঁ - এইটো স্মৃতিৰে অনেক আত্মাক প্ৰকল্পন দি থাকা। তেতিয়া তেওঁলোকে উপলব্ধি কৰিব যে এওঁলোকৰ সম্পৰ্কত অহা বাবে শক্তিৰ অনুভূতি হৈ আছে। গতিকে এইটোৱে বৰদান স্মৃতিত ৰাখিবা যে পিতাৰ সমান মাষ্টাৰ শান্তিদাতা, শক্তিদাতা হ'ব লাগে। সকলো বাহাদুৰ (সাহসী) হোৱা নহয়! অস্তিত্বতো যাতে ব্যৰ্থ সংকল্প উদয় নহয় কিয়নো ব্যৰ্থ সংকল্পই সমৰ্থ হ'বলৈ নিদিব। কি হ'ব, এইটোতো নহ'ব.... এয়া ব্যৰ্থ হয়। যি হ'ব তাক শক্তিশালী হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰা আৰু আনকো শক্তি দিয়া। এয়াও পান্থ (গোণ) দৃশ্য (চাইড চিন) আছে। এয়াও নাটকৰ এক আনুষাংগিক দৃশ্য (বাইপ্লট) চলি আছে। আনুষাংগিক দৃশ্য বুলি বুজি প্ৰত্যক্ষ কৰা তেতিয়া ভয়-ভীত হ'বলগীয়া নহ'ব। বাৰু!

বিদায়ৰ সময়ত (অমৃতবেলা)

এই সংগমযুগ ‘অমৃতবেলা’ হয়। গোটেই সংগমযুগ অমৃতবেলা হোৱাৰ কাৰণে এই সময়ৰ চিৰকালৰ বাবে মহানতাৰ গায়ন কৰা হয়। গতিকে সম্পূৰ্ণ সংগমযুগ অৰ্থাৎ অমৃতবেলা অৰ্থাৎ হীৰক প্ৰভাত (ডায়মণ্ড মৰ্ণিং)। সদায় পিতা সন্তানসকলৰ লগত আছে আৰু সন্তানসকল পিতাৰ লগত আছে সেইবাবে বেহদৰ হীৰক প্ৰভাত। বাপদাদাই সদায় কৈ থাকে কিন্তু ব্যক্ত স্বৰূপত ব্যক্ত দেশৰ হিচাপত আজিও সকলো সন্তানক সদায় লগত থকাৰ সুপ্ৰভাত (গুড মৰ্ণিং) বুলিয়ে কোৱা, সোণালী প্ৰভাত (গ'ল্ডেন মৰ্ণিং) বুলিয়ে কোৱা, হীৰক প্ৰভাত (ডায়মণ্ড মৰ্ণিং) বুলিয়ে কোৱা যি বুলিয়ে কোৱা সেয়া বাপদাদাই সকলো সন্তানক দি আছে। নিজেও হীৰা হোৱা আৰু প্ৰভাতো হীৰা হয়, আৰু হীৰা তৈয়াৰ কৰিবলগীয়া আছে, সেয়েহে সদায় লগত থকাৰ সুপ্ৰভাত। ভাল বাৰু!

বৰদান: পাঁচ তন্ত্ৰ আৰু পাঁচ বিকাৰক নিজৰ সেৱাধাৰী কৰি তোলাঁতা মায়াজিৎ স্বৰাজ্য অধিকাৰী হোৱা যিদৰে সত্যযুগত বিশ্ব মহাৰজা আৰু বিশ্ব মহাৰাণীৰ ৰাজকীয় পোচাক পিচফালৰ পৰা দাস-দাসীসকলে উঠায়, সেইদৰে সংগমযুগত তোমালোক সন্তানসকল যেতিয়া মায়াজিৎ স্বৰাজ্য অধিকাৰী হৈ উপাধি (স্বমান) ৰূপী পোচাকেৰে সুসজ্জিত হৈ থাকিবা তেতিয়া এই 5 তন্ত্ৰ আৰু 5 বিকাৰে তোমালোকৰ পোচাক পিচফালৰ পৰা উঠাব অৰ্থাৎ অধীন হৈ চলিব, ইয়াৰ কাৰণে দূৰ সংকল্পৰ বেলেটৰে উপাধি (স্বমান) ৰূপী পোচাক আঁটল কৰা, ভিন্ন ভিন্ন পোচাক আৰু অলংকাৰৰ চেটেৰে সাজি-কাজি পিতাৰ লগত থকা তেতিয়া এই বিকাৰ আৰু তন্ত্ৰ পৰিৱৰ্তন হৈ সহযোগী সেৱাধাৰী হৈ যাব।

স্লোগান: যিবোৰ গুণ আৰু শক্তিৰ বৰ্ণনা কৰা তাৰ অনুভৱত মগ্ন হৈ যোৱা। অনুভৱেই সকলোতকৈ উচ্চ কৰ্তৃত্ব (অথ'ৰিটি) হয়।

!! ཨུྐྱ ༸་ཤིན་ཏོག་ !!